

A Výzva (2. Mojžíšova 3):

❖ Hořící keř (2. Mojžíšova 3,1-6)

- Čtyřicet let, které Mojžíš žil v midjánské zemi, lze shrnout takto: oženil se, měl dvě děti a byl pastorem ve službách svého tchána. Tento čas také strávil psaním dvou knih: Jóba a 1. Mojžíšovy; nezbytné pro pochopení zásadních otázek spasení. Vše se ale během okamžiku změnilo.
- Na Chorébu (hoře Sinaj) se Mojžíšovi zjevil Boží anděl v keři, který hořel, aniž by byl stráven (2. Mojžíšova 3,1-3). Kdo byl tento anděl? Sám Bůh (2. Mojžíšova 3,4). Než se Ježíš vtělil, objevil se několikrát jako "Hospodinův anděl". (1. Mojžíšova 22,11-17; Soudců 6,11.16; 13,17-22; Zachariáš 3,1.2)
- Když Bůh mluvil k Mojžíšovi, představil se jako Bůh Abrahamův, Izákův a Jákobův. Myšlenka byla jasná: Bůh sestoupil, aby naplnil zaslíbení dané těmto patriarchům a předal Izraeli zemi Kanaán (1. Mojžíšova 12,7; 26,3; 48,3.4).

❖ Hospodinův posel (2. Mojžíšova 3,7-12)

- Bůh se představuje jako dynamická Osoba a používá akční slovesa: vidět, sestoupit a vysvobodit (2. Mojžíšova 3,7-8).
 - (1) VIDĚT: Bůh není lhostejný k utrpení. Vidí všechno. Zvláště vidí bolest a nespravedlnost spáchanou na svém lidu (2 Královská 9,26)
 - (2) SESTOUPIT: Bůh nestojí na místě. Sestupte a projděte se mezi námi. Přebývá mezi lidmi (2. Mojžíšova 29,45; Jan 14,16.17)
 - (3) VYSVOBODIT: Bůh ve svém čase jedná, aby nás vysvobodil z utrpení a naplnil svá zaslíbení (Jeremnáš 29,11)
- Bůh také od Mojžíše požadoval určité činy: jdí do Egypta a vyveď odtamtud můj lid (2. Mojžíšova 3,10.12).
- Mojžíš byl tímto úkolem naprosto ohromen. Nechtěl již více používat své síly, necítil se již více schopný splnit toto poslání; mohl jen zvolat: "Kdo jsem já?" (2. Mojžíšova 3,11).
- Jeho pýcha se proměnila v pokoru. Ve skutečnosti to byl okamžik, kdy byl připraven na své poslání.

❖ Jméno Páně (2. Mojžíšova 3,13-22)

- Každý egyptský bůh měl své jméno, ale Izrael uctíval "Všemohoucího Boha" (2. Mojžíšova 6,3). Po staletích egyptské kontaminace by Izraelité rádi znali jméno svého Vysvoboditele (2. Mojžíšova 3,13).
- Protože v té době jméno souviselo s charakterem osoby, Bůh se prezentuje jedním ze svých hlavních atributů: 'ehyeh (bytí). Bůh je věčný, vždy byl, je a vždy bude. On je "JÁ JSEM" (2. Mojžíšova 3,14).
- Postupem času se výslovnost tohoto jména ztratila. Bůh to dovolil, protože to, co je důležité, není jméno samotné, ale jeho charakter. Přizpůsobuje se našim potřebám. Můžeme Ho nazývat "Pastýř", "Lékař", "Živitel", "Otec", ..., "Láska".
- Důležité je, že Bůh chce, abychom ho cítili jako blízkou, přístupnou a potřebnou bytost.

B Splň své poslání (2. Mojžíšova 4):

❖ Čtyři výmluvy (2. Mojžíšova 4,1-17)

- Než Mojžíš jasně přiznal, že nechce splnit poslání, které mu Bůh dal, přišel se čtyřmi "dokonalými" výmluvami, proč to odmítl. Na každou záminku mu Bůh odpověděl zaslíbením.

VÝMLUVA	SLIB	APLIKACE
"Kdo jsem?" (2. Mojžíšova 3,11)	"Já budu s tebou" (2. Mojžíšova 3,12)	Moc naplnit Boží pověření nespočívá v nás, ale ve skutečnosti, že nás Bůh zmocňuje. Bude s námi, jako byl s Mojžíšem.
"Jak se jmenuješ?" (2. Mojžíšova 3,13)	"Jsem, který jsem" (2. Mojžíšova 3,14)	Bůh je pravdivý, věčný a osobní. který slibuje a vždy dodrží své sliby, je nadčasový a vždy spolehlivý.
"Neuvěř mi, neposlechnou mě" (2. Mojžíšova 4,1)	"Uvěří kvůli znamení, která budeš činit" (2. Mojžíšova 4,8)	Bůh zmocnil Mojžíše, aby činil zázraky, a jednal v srdcích lidí, aby v tyto zázraky věřili. Ježíš také slíbil, že udělá totéž pro nás (Marek 16,17.18)
"Nejsem člověk výmluvný" (2. Mojžíšova 4,10)	"Budu tě učit, co máš mluvit" (2. Mojžíšova 4,12)	Ten, kdo stvořil jazyk, nám dá slova, která potřebujeme v pravý čas (2. Mojžíšova 4,11; Lukáš 12,11.12)

- Nakonec Bůh řekl Mojžíšovi: "Už žádné výmluvy. Můžeš to udělat a uděláš to" (2. Mojžíšova 4,14-17).

❖ Obřízka (2. Mojžíšova 4,18-31)

- Mojžíšovým prvním krokem po návratu do Egypta bylo, že požádal svého tchána o svolení (2. Mojžíšova 4,18). Vzal svou rodinu a vydal se na cestu (2. Mojžíšova 4,20). Stalo se však něco překvapivého. Na cestě ho Bůh chtěl zabít (2. Mojžíšova 4,24).
- Sipora pochopila, co se děje, a podnikla nezbytné kroky, aby se vyhnula fatálnímu následku: obřezala svého syna (2. Mojžíšova 4,25).
- Mojžíš (ovlivněn svou ženou) svého syna neobřezal. Proto neposlouchal podmínky smlouvy, kterou Bůh uzavřel s Abrahamem (1. Mojžíšova 17,10).
- Vědomé odmítnutí podřídit se jasnému Božímu příkazu diskvalifikovalo Mojžíše jako vůdce lidu. Tato situace musela být napravena, než mohl splnit své poslání.